

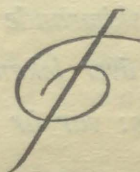
H. Jönvall sken till

HYMN TILL LJUSET OCH SOLEN

FESTDIKT VID ÖGON-
KLINIKENS FEMTIOÅRS
JUBILEUM — 17. II. 1923.

AV

ERNST V. KNAPE

I.

DEN BLINDA

*Herre! Du gav mig solens ljus,
och jag såg huru livet kvällde
i midsommarnatten vid älvens brus.*

Herre! Herre!

*Du släckte ljuset och tog från mig allt,
och allt vardt så kallt, så kallt.*

*Åren blevo så långa,
då mörkret sig sänkte
still, tungt, tungt och stilla
dag för dag.*

Var är nu den skimrande midsommarnatten?

Var alla färger över lekande vatten?

Jag vet ju ej ens: var är jag?

*Herre! Du gav mig solens ljus,
och dagen log.*

Du gav och du tog.

*Men låt mig ännu en gång förnimma
hur livet kan le!*

Låt mig se!

låt mig se!

O, Herre!

II.

DEN SEENDE

*Ser jag morgonsolen stiga,
när på blånande, vaknande yta
de lekande vågorna stiga
och som löjen strålarna bryta,
då går jag i glada drömmar
att all ljusets gud är mig när
och varmt han ett budskap mig bär.
Och jag hör
i en solfylld världarnas mäktiga kör:
Varde ljus!*

*Eller ligger jag nere i alarnas skugga,
då solregn dugga och dofter strömma
vid skummande böljors sång och slag,
då kan jag stirra mot himlen och drömma,
att högt på det blånande molnet seglar
du, ljusets Herre, i snövit skrud
så härlig och god som din sommardag.
Och jag hör
i en solfylld världarnas mäktiga kör:
Varde ljus!*

*Eller sjunker solen i vågor,
ett gyllene klot i ett glödande bad,
en eld över flammande guldbrokad,
och molnen brinna som lågor,
då drömmer jag: högt över solens klot
en glimmande gata, förutan ljud
på böljande dyning mig vaggas emot
från ljusets gud.
Och jag hör
i en solfylld världarnas mäktiga kör:
Varde ljus!*

III.
TILL SOLEN

Sol, sol!

*Dold i din egen strålgans,
krönt med dess skönhets krona
går du din bana fram.*

*Världar lyda din styrkas bud,
kretsa omkring ditt äne.*

*Drottning, var flik av din flammande skrud
är som ett stjärnespänne.*

*Runt om i rymden ruvar
köldens mörker och hot.*

*Du har det eviga livets makt,
väldet det vart dig givet.*

*Drottning, en glimt av din flammande prakt
skänkte oss alla livet.*

*Se, jag är blott ett stoftgrand
lysande av din värme
brinnande av din glöd.*

*När mina dagar de gå i sitt fall
mot flodens mörknande vatten,
låt mig, o sol, då min saga är all,
glödande sjunka i natten.*

ERNST V. KNAPE.